

[Charlotte Antonsen]

dig uacceptable for moderne kvinder. Vi kan godt selv. Der er ikke behov for mere kønsbestemt diskriminerende særlovgivning. Kvinder på arbejdsmarkedet har lige muligheder. Kvinder skal ikke på forhånd stemples som personer, der har særligt behov for fridage.

Bodil Thrane (V):

Det har altid været god Venstrepolitik at bekymre sig om menneskets omsorg, men til forskel fra forslaget fra SF har vi altid ment, at det hørte privatlivet til. Derfor ville jeg personlig gerne, at vi sikrede os selv nogle flere omsorgsdage. Ikke blot forældre til småbørn har brug for omsorgsdage indimellem. Det har vi nok hver især på forskellige tidspunkter i vores tilværelse. Vi vil blot ikke være med til at pålægge andre udgifterne ved det, og derfor må vi afvise forslaget fra Venstres side.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Bare for at vi er klar over, hvad det er, vi drøfter, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at de sidste tre kvindelige talere totalt har misforstået emnet. Dette drejer sig ikke om fridage til kvinder. Det drejer sig om børns sygdom, og det er ikke et kvindeproblem, det er et familieproblem.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Det er rigtigt, at børns sygdom er et familieproblem, men dette kan gå hen og blive kvindernes problem. Hvis vi laver alle disse særordninger, som gør, at vi som kvinder har masser af rettigheder til at være hjemme til at passe familien, lang barselorlov osv., så ødelægger vi simpelt hen vores muligheder for at få lederjob, for at gøre karriere.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan høre, at der er nogle kvinder, der allerede har opgivet kampen.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Ja, og ikke nok med, at de har opgivet kampen, de har heller ikke læst forslaget. Forslagets

pinde består i, at hver af forældrene får ret til det. Derfor er det ikke kun et kvindespørgsmål, men, som fru Marianne Jelved så rigtigt siger, et menneskespørgsmål, et familiespørgsmål.

Tom Behnke (FP):

Ja, man tør som mand jo dårligt blande sig i denne debat.

Trods fru Marianne Jelveds kommentarer vil jeg da gerne sige, at de tre ordførere for Venstre har gjort det ganske fortrinligt og udmærket, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig bemærkningerne.

Børn er forældrenes ansvar, og derfor skal det offentlige ikke finansiere pasning af børn. Når man i forslaget her taler om, at der er problemer, så vil jeg sige, at det ikke er problemer. Det er opgaver, som først og fremmest skal løses af forældrene. Om man så vil gå ind individuelt og ordne det mellem forældre og arbejdsmarkedet i det hele taget, må man selv om.

Fremskridtspartiet afviser dette forslag.

Bente Juncker (CD):

Det er et forslag fra SF, der er genfremsat, men i en lidt mere modereret form, det er vistnok rigtigt.

Centrum-Demokraterne synes, at det her er et overenskomstsproblem, og vi mener ikke, at der skal lovgives om det her i Folketinget.

Vi synes simpelt hen, at der er et problem, når små børn bliver syge, for det er synd, at det altid er fædrene, der skal blive hjemme – det er det jo. Det er simpelt hen synd.

Nu har Venstres folketingsgruppe stillet med tre ordførere. Skal de virkelig være tre for at manifestere sig? Skal de virkelig være tre til at fortælle, at det er fædrene, der bliver hjemme? Det synes jeg egentlig er noget mærkeligt noget.

Det er et problem, at man skal overlade barnet til faderen den ene dag, for hans karriere kan jo let lide et knæk.

Vi har drøftet denne sag meget i CD's gruppe. Der er nogle, der er lidt for, at vi får omsorgsdage, men vi er endt med at sige til SF, at vi nok må bede om, at det bliver løst ved overenskomsterne.

Jeg vil gerne sige, at hvis vi skal vente i 10-20 år på det her, så må vi tage det op, for det skal ikke vare 10-20 år, før vi får lovfæstet eller ind i overenskomsterne, at det er mændene, der har den førsteprioritet, det er at passe de syge børn, så kvinderne kan fortsætte deres karriere.